

הפרק השביעי פותח בשני סוגי מקרים נדירים שבהם הבעל אומר לכתוב גט (או לא), אך בעקבות חולי מסוים אין משמעות לדבריו וכך לשון המשנה (שם סד):

- א. מי שאחזו קורדייקוס, ואמר כתבו גט לאשתי - לא אמר כלום. אמר כתבו גט לאשתי ואחזו קורדייקוס, וחזר ואמר לא תכתבו - אין דבריו האחרונים כלום.
 ב. נשתתק, ואמרו לו נכתוב גט לאשתך והרכין בראשו, בודקין אותו שלשה פעמים, אם אמר על לאו ועל הן הן - הרי אלו יכתבו ויתנו.

הגמרא מבררת מהו אותו חולי הקורדייקוס? ומדוע הוא פוסל מראש את אמירת הבעל, וכך לשון הגמרא (שם):

מאי קורדייקוס? אמר שמואל: דנכתיה חמרא חדתא דמעצרתא. וליתני: מי שנשכו יין חדש! הא קמ"ל, דהא רוחא קורדייקוס שמה.

אדם ששותה יין חדש מהגת, אין דעתו מיושבת עליו ע"כ אינו יכו להביא גט. אך מבררת הגמרא מדוע נאמר "קורדייקוס" ולא מי שנשכו יין חדש? ע"כ עונה שהיין רק גורם לרוח רעה בשם קורדייקוס (שידה) להיכנס בו, אך הבעיה כאן היא הרוח הרעה (ולא היין, נראה שע"כ מסתפק הרמב"ם לגבי אדם ששותה יין ואין הוא שיכור כלוט, האם הגט חל).

ויש לעיין מה משמעות הדברים? מדוע יש לציין את הרוח הרעה ולא מספיק לעסוק בדעת הלקויה?

החלק השני של המשנה, עוסק באדם שנשתתק ואין הוא יכול לדבר, וכך מבאר רש"י (ד"ה נשתתק):

לאו אשאחזו קורדייקוס קאי אלא אדם שנעשה אלם מחמת חולי.

רש"י מציין שאין המקרה השני דומה לראשון, כלומר, בנשתתק לא נכנס רוח רעה- קורדייקוס. אלא אדם שקיבל חולי ונעשה אילם. ויש לעיין מדוע היה כל כך חשוב לרש"י לציין שאין זוהי אות הרוח הרעה.

ראשית, הגמרא מבררת מה הנפקא מינה בין לציין את הסימנים לפגם הדעת כמו שתיית היין, לבין ציון הסיבה שגורמת לפגם בדעת והיא אותה רוח רעה קורדייקוס, וכך מובא שם:

למאי נפקא מינה? לקמיעא. מאי אסותיה? בישראל סומקא אגומרי, וחמרא מרקא.

כלומר, המשנה ציינה שזוהי רוח רעה מפני שהרפואה היא באה ע"י קמיעות. אך קצת קשה, שהרי הגמרא שואלת מיד 'מה רפואתו?' לכאורה אמרנו עכשיו! קמיעות!

ביאר היעב"ץ, שיש שני שלבים: א. הוצאת הרוח הרעה, אך עדיין החולי נשאר. ב. הריפוי החולי ע"י אכילת בשר רזה, ושתיית יין מזוג.

שני השלבים הללו מתייחסים אחד לנפש שבאדם, והשני לגופו. אולי כך אפשר להבין את משמעות העניין. כשאדם מביא גט, הוא חייב להיות בדעתו "וכתב לה ספר כריתות", הכתיבה צריכה להיות לשמה. אמנם יש שני סוגים כלליים שהאדם מאבד מדעתו הרגילה:

א. השפעה חיצונית על הדעת.

ב. השפעה פנימית על הדעת.

אם זוהי השפעה חיצונית כמו הדוגמא הראשונה של המשנה, אזי אין מתקיים "וכתב לה" משום שאינו בדעתו. ויותר מזה אין מצב בכלל לתת באופן כזה גט, משום שהוא מושפע באופן חיצוני. כמעט ויש לומר, שאין הוא מצווה לכתוב את הגט, אלא רוח אחרת שמשתמשת בגוף שלו.

לכן הגמרא אומרת שלא מספיק רק לתקן זאת ע"י רפואה גופנית, אלא בדיוק הפוך, קודם כל יש לתקן תיקון פנימי רוחני עמוק, ולאחר מכן תיקון בגוף. לכן מדגישה המשנה את הסיבה לשיבוש הדעת 'קורדייקוס' ולא את הסימנים המעידים על כך.

ההשפעה הפנימית על הדעת כמו שמציין רש"י, אין זה כעניין הקודם כלל. והרי חולי שנפל על האדם, משאיר אותו עדיין אדם עצמי, אין השפעה זרה עליו. ע"כ אדם שנשתתק ונהיה אילם, לא יאבד מזכותו לתת את הגט, ע"כ בודקים שהוא בדעתו ויכול עפ"י סימנים לתת הוראה שיכתבו גט. ההבדל בין המקרים הוא מהותי, הראשון מושפע מהחוק, הוא איננו עצמו ע"כ אין גטו גט. אך השני הוא כל כולו עצמיות, ע"כ אם הדבר מצליח להתברר החוצה אזי גטו גט.

עולה מהאמור דבר מבהיל, אדם שנמצא בשיא פנימיותו הוא בדעתו ויכול לפעול הכל. אך אדם שנמצא במציאות חיצונית חושב שהוא יכול לפעול ואין הוא פועל כלום. אולי זהו היסוד להבין את סיפורו של רב ששת עם עבדי הריש גלותא.

רב ששת הוא עיור ומבחינה חיצונית הוא לא רואה כלום. אך אין הדבר כן, משום שהוא נמצא בפנימיות הדברים הוא רואה את הכל (רואה הרבה אור- סגי נהור). לעומת זאת עבדי הריש גלותא, חושבים שם יכולים לפעול הכל בפעולות חיצוניות, אך אין הם רואים ופועלים כלום.